

SOMAN CHAINANI

EEN WERELD
ZONDER PRINSEN

Vertaling Karin de Haas
Illustraties Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Soman Chainani
Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil: A World without Princes*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties omslag en binnenwerk: © 2014 Iacopo Bruno
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Auteursfoto: © Chad Wagner en Steven Trumon Gray
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1157 8
ISBN 978 94 027 6705 6 (e-book)
NUR 284 & 285
Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

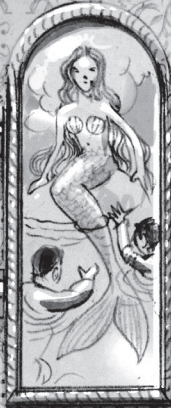
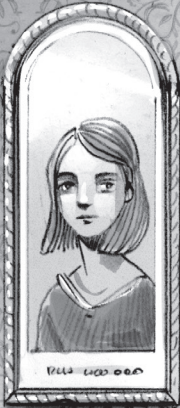
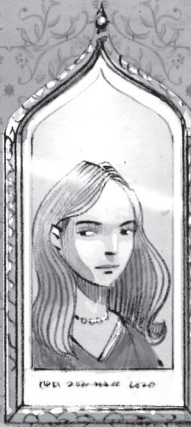
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

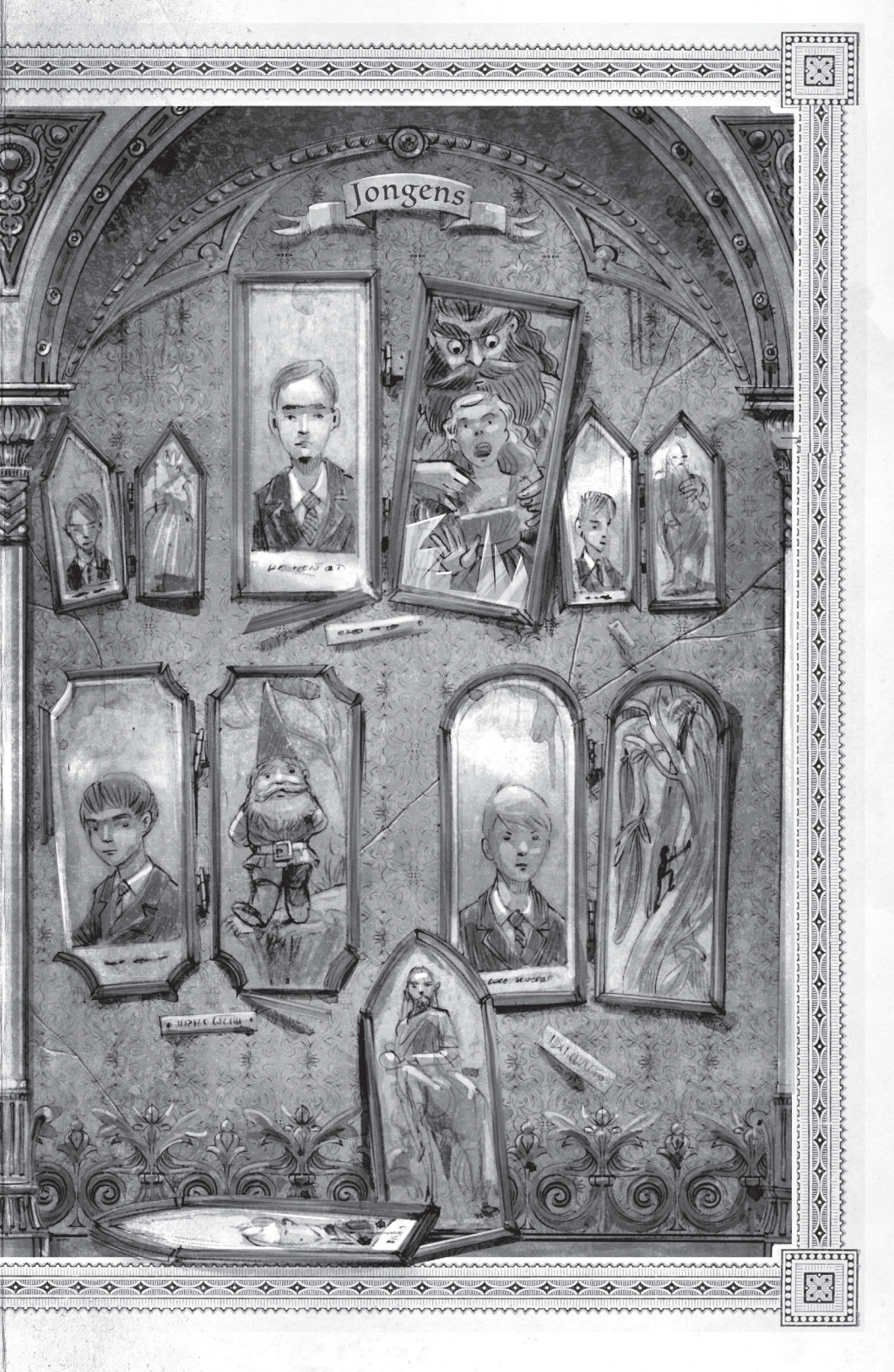
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Meisjes

De
SCHOOL

van
GOED EN KWAAD

Jongens

Portrait of a young man in a suit, top center.

Portrait of a young man in a suit, top right.

Portrait of a young man in a suit, middle right.

Portrait of a young man in a suit, bottom right.

Portrait of a young man in a suit, middle left.

Portrait of a young man in a suit, bottom left.

Portrait of a young man in a suit, bottom center.

Portrait of a young man in a suit, bottom right.

Portrait of a young man in a suit, bottom center.

DEEL 1

Sophie doet een wens

Wanneer je beste vriendin heeft geprobeerd je te vermoorden, hou je daar een ongemakkelijk gevoel aan over.

Maar terwijl Agatha stond te kijken naar de gouden standbeelden van haar en Sophie, die waren verzezen boven het zon-
overgoten plein, slikte ze dat rotgevoel weg.

‘Ik snap niet waarom het een musical moet zijn,’ zei ze, niezend door de anjers op haar roze jurk.

‘Niet zweten in je kostuum!’ blafte Sophie tegen een jongen die worstelde met een woeste hondenkop van gips, terwijl het meisje dat aan hem was vastgebonden rondstropelde met haar eigen schattige hondenkop op haar hoofd. Sophie betrapte twee jongens, met de naamkaartjes CHADDICK en RAVAN, erop dat ze hun outfit probeerden om te wisselen. ‘En niet van school ruilen!’

‘Maar ik wil een Immer zijn!’ mopperde RAVAN, en hij plukte aan zijn rommelige zwarte tuniek.

‘Mijn pruik jeukt,’ klaagde BEATRIX, krabbend aan haar blonde haarstuk.

‘Mammie zal me niet herkennen,’ jammerde een jongen die het glimmende zilveren masker van de SCHOOLMEESTER droeg.

‘EN GEEN GEKLAAG OVER JE ROL!’ bulderde Sophie. Ze plakte een etiket met de naam DOT op de dochter van de smid en stopte haar twee chocolade-ijsjes in haar handen. ‘Volgende week moet je tien kilo zijn aangekomen.’

‘Je zei dat we het klein zouden houden,’ zei Agatha, kijkend naar een jongen die wankelde op een ladder terwijl hij twee bekende groene ogen op de enorme tent schilderde die als theater dienstdeed. ‘Iets smaakvols voor de gedenkdag.’

‘Is iedere jongen in dit dorp een tenor?’ verzuchtte Sophie, de jongens om haar heen met diezelfde groene ogen inspecterend. ‘Iemand heeft toch wel de baard in de keel? Iemand kan toch wel Tedros spelen, de knapste, charmantste prins in het –’

Ze draaide zich om en zag de roodharige Radley met zijn scheve tanden staan, gehuld in een strakke broek en met zijn borst vooruitgestoken. Kokhalzend plakte ze hem een etiket met de naam HORT op.

‘Dit lijkt mij niet klein,’ zei Agatha een beetje luider. Ze keek naar twee meisjes die het canvas zeil van een kaartverkoophokje trokken waar het gezicht van Sophie twintig keer in neon op was afgebeeld. ‘En smaakvol vind ik het ook niet –’

‘Lichten!’ schreeuwde Sophie naar twee jongens die aan touwen boven het toneel bungelden.

Agatha wendde zich af van de plotselinge felle lampen. Door haar vingers tuurde ze omhoog naar het fluwelen gordijn achter hen, dat was versierd met duizend gloeiende lampjes die de volgende aankondiging vormden:

Vervloekt! De musical

Geschreven, geregisseerd en geproduceerd door Sophie

Met Sophie in de hoofdrol

‘Is dit te saai voor het slotnummer?’ vroeg Sophie, en ze draaide een rondje voor Agatha in een donkerblauwe baljapon met ragfijne gouden blaadjes, een ketting met een robijn om haar nek en een tiara van blauwe orchideeën. ‘O, voor ik het vergeet. Kun jij a capella zingen?’

Agatha zwol op als een teek. ‘Ben je gek geworden! Je zei dat het een eerbetoon aan de ontvoerde kinderen zou zijn, niet een of andere kermisvoorstelling! Ik kan niet acteren, ik kan niet zingen en toch zitten we midden in de generale repetitie voor een ijdeltuitenshow die niet eens een fatsoenlijk script... Wat is DAT?’

Ze wees naar de sjerp met rode kristallen die schuin over Sophies jurk liep.

Koningin van het bal

Sophie staarde haar aan. ‘Je verwacht toch niet van me dat ik ons verhaal ga vertellen zoals het werkelijk is gebeurd?’

Agatha trok een gezicht.

‘O, Agatha, als wij onszelf niet in het zonnetje zetten, wie doet het dan?’ vroeg Sophie dramatisch, kijkend naar het gigantische amfitheater. ‘We zijn de Vloekverbrekers van Gavaldon! De Vernietigers van de Schoolmeester! Meer dan levensgroot! Meer dan legendarisch! Dus waar is ons paleis? Waar zijn onze slaven? Op de gedenkdag van onze ontvoering uit dit afschuwelijke dorp zouden ze ons moeten aanbidden! Ze zouden ons moeten verafgoden! Ze zouden voor ons moeten buigen, in plaats van zich op te houden met vette, slechtgeklede wéduwen!’

Haar stem denderde over de lege houten stoeltjes. Ze draaide zich om en zag dat haar vriendin haar bestudeerde.

‘De Ouderen hebben hem toestemming gegeven, toch?’ vroeg Agatha.

Sophies gezicht betrok. Vlug draaide ze zich om en begon bladmuziek aan de spelers uit te delen.

‘Wanneer is het?’ vroeg Agatha.

Sophie gaf geen antwoord.

‘Sophie, wanneer is het?’

‘De dag na de voorstelling,’ zei Sophie, terwijl ze een guirlande verschikte rond een enorm decorstuk dat een altaar voorstelde. ‘Maar misschien verandert dat nog wanneer ze de toegift hebben gezien.’

‘Waarom? Wat is dat voor een toegift?’

‘Ik zit er niet mee, Aggie. Ik heb me erbij neergelegd.’

‘Sophie. Waar bestaat die toegift uit?’

‘Hij is een volwassen man. Hij kan zijn eigen keuzes maken.’

‘En deze voorstelling is niet bedoeld om de bruiloft van je vader tegen te houden.’

Sophie draaide zich als door een wesp gestoken om. ‘Hoe kom je daar in vredesnaam bij?’

Agatha wierp een nadrukkelijke blik naar het oude, vormeloze wijf dat met een sluier op haar hoofd ineengezakt onder het altaar zat, met het etiket HONORA op haar borst.

Sophie duwde Agatha een bundeltje bladmuziek in haar handen. ‘Als ik jou was, zou ik maar snel leren zingen.’

Toen ze negen maanden eerder waren teruggekeerd uit het Woud was er een beangstigende commotie losgebarsten. Tweehonderd jaar lang had de Schoolmeester kinderen uit Gavaldon ontvoerd en naar zijn School van Goed en Kwaad gebracht. Nadat zoveel kinderen voorgoed waren verdwenen en zoveel gezinnen waren verscheurd, hadden twee meisjes ineens hun weg teruggevonden naar het dorp. Iedereen wilde hen kussen, hen aanraken, standbeelden voor hen bouwen, alsof ze goden waren die op aarde waren neergedaald. Om aan de vraag tegemoet te komen, had de Raad van Ouderen voorgesteld dat ze na de zondagsdiensten signeersessies zouden houden in de kerk. De vragen waren steeds hetzelfde: ‘Zijn jullie gemarteld?’, ‘Weten jullie zeker dat de vloek is verbroken?’ en ‘Hebben jullie mijn zoon gezien?’

Sophie had aangeboden om deze sessies in haar eentje te verduren, maar tot haar verrassing kwam Agatha iedere keer opdagen. In die eerste maanden gaf Agatha zelfs dagelijks interviews aan het plaatselijke nieuwsblad, liet ze zich door Sophie kleden en vol plamuren met make-up en verdroeg ze beleefd de aandacht van de jonge kinderen, aan wie haar vriendin een hekel had.

‘Wandelende ziektebronnen,’ mopperde Sophie, haar neus deppend met eucalyptus voordat ze het zoveelste sprookjesboek signeerde. Ze zag dat Agatha naar een jongen glimlachte terwijl ze een opdracht in zijn exemplaar van *Koning Arthur* schreef.

‘Sinds wanneer vind jij kinderen leuk?’ vroeg ze nors.

‘Sinds ze smeken om naar mijn moeder toe te mogen als ze ziek zijn,’ zei Agatha, en ze glimlachte de lippenstiftvlekken op haar tanden bloot. ‘Ze heeft nog nooit zoveel patiënten gehad.’

Tegen de zomer werden de signeersessies echter minder druk bezocht. Het was Sophies idee om posters op te hangen.

Agatha staaarde naar de aankondiging op de kerkdeur. ‘Gratis kús?’

‘Op hun sprookjesboeken,’ zei Sophie, en ze keek met getuitede, felrood gestifte lippen in een zakspiegeltje.

‘Zo klinkt het anders niet,’ zei Agatha, plukkend aan de strakke groene jurk die Sophie haar had geleend. Na hun terugkeer was roze opmerkelijk genoeg helemaal uit de kast van haar vriendin verdwenen, waarschijnlijk omdat die kleur haar deed denken aan haar tijd als kale, tandeloze heks.

‘Luister, niemand is meer in ons geïnteresseerd,’ zei Agatha, aan de bandjes van de jurk slobberend. ‘Tijd om ons gewone leventje weer op te pakken.’

‘Misschien moet ik het deze week in mijn eentje doen.’ Sophie keek op van het spiegeltje. ‘Misschien voelen ze je gebrek aan enthousiasme aan.’

Maar die zondag en de zondag daarop kwam alleen de stinkende Radley opdagen, ondanks de belofte op Sophies posters van een ‘intiem geschenk’ bij iedere handtekening, of, nog een week later, van een ‘diner voor twee’. Tegen de tijd dat de herfst aanbrak, waren de posters met vermiste jongens en meisjes van het plein verwijderd, hadden de kinderen hun sprookjesboeken opgeborgen en had meneer Deauville een bordje met LAATSTE UITVERKOOP in de etalage van zijn winkel gehangen, want er kwamen geen nieuwe sprookjes meer uit het Woud die hij kon verkopen.

De meisjes waren nog slechts twee fossielen van de oude vloek. Zelfs Sophies vader was opgehouden hen als porseleinen beeldjes te behandelen. Met Halloween had hij zijn dochter verteld dat hij de toestemming van de Ouderen had gekregen om met Honora te trouwen. Om Sophies instemming vroeg hij niet.

Toen Sophie zich na de repetitie door een akelige regenbui naar huis haastte, wierp ze een chagrijnige blik naar haar ooit glimmende standbeeld, dat nu onder de vogelpoep zat. Ze had er zo hard voor gewerkt. Een week lang had ze ’s nachts een masker van slakkenei gedragen en dagelijks dronk ze een vastendieet van komkommersap, zodat de beeldhouwer haar op haar mooist vast zou leggen. En nu was het hele ding verworpen tot een duiventoilet.

Ze keek om naar haar stralende geschilderde gezicht op de theatertent en knarste met haar tanden. Door de voorstelling zou haar vader zich weer herinneren wie er op de eerste plek kwam. Iederéén zou het zich weer herinneren.

Terwijl ze over de kletsnatte dorpsweggetjes liep, zag ze rook opstijgen uit de schoorstenen van de kleine huisjes, zodat ze precies wist wat ieder gezin die avond zou eten: varkensschnitzel met champignonjus bij Wilhelm thuis, rundvlees en aardappelroomsoep bij Belle, linzen met spek en zoete aardappel bij Sabrina...

Het eten dat haar vader heerlijk vond, maar dat hij nooit kreeg.

Mooi. Wat haar betrof, kon hij verhongeren. Toen ze door het laantje naar haar eigen huis liep, ademde Sophie diep in om de geur van een koude lege keuken op te snuiven, een geur die haar vader eraan herinnerde wat hij was kwijtgeraakt.

Alleen rook de keuken nu helemaal niet leeg. Ze snoof opnieuw, en ze rook vlees en melk. Meteen rende ze naar de deur en smeed die open.

Honora stond rauwe varkenskoteletten te hakken. ‘Sophie,’ zei ze hijgend, terwijl ze haar mollige hand afveegde aan haar schort. ‘Ik moest afsluiten bij Bartleby’s en ik kan wel wat hulp gebruiken.’

Sophie staarde dwars door haar heen. ‘Waar is mijn vader?’

Honora probeerde haar volle warrige haardos te fatsoeneren. ‘Eh... hij is bezig de tent op te zetten met de jongens. Het leek hem leuk als we vanavond met z’n allen zouden eten.’

‘Tent?’ Sophie stormde naar de achterdeur. ‘Nú?’

Ze rende de achtertuin in. In de hevige regen bemanden de twee zoon-tjes van de weduwe ieder een tentstok die met touwen was verankerd, terwijl Stefan de wapperende witte tent om een derde stok probeerde te slaan. Maar net toen het hem lukte, rukte een windvlaag de tent uit zijn handen en liet die boven op hem en de twee jongens neerdalen. Sophie hoorde hen giechelen voordat haar vader zijn hoofd onder het canvas vandaan stak. ‘Precies wat we nodig hebben. Een vierde paar handen!’

‘Waarom zet je de tent op?’ vroeg Sophie met ijskoude stem. ‘De bruiloft is pas volgende week.’

Stefan richtte zich op en schraapte zijn keel. ‘De bruiloft is morgen.’

‘Morgen?’ Sophie werd wit. ‘De morgen na vandaag?’

‘Honora zei dat we het beter vóór jouw voorstelling konden doen,’ zei Stefan, met zijn hand door zijn nieuwe baard strijkend. ‘Om te voorkomen dat alle aandacht naar de bruiloft gaat.’

Sophie werd onpasselijk. ‘Maar... Hoe kan –’

‘Maak je om ons maar geen zorgen. We hebben de kerk al ingelicht over de veranderde datum, en Jacob en Adam hier hebben de tent binnen de kortste keren opgezet. Hoe ging de repetitie?’ Hij trok het zesjarige jongetje tegen zijn gespierde flank. ‘Jacob zei dat hij de lichtjes vanaf onze veranda kon zien.’

‘Ik ook!’ zei de achtjarige Adam, die dicht tegen Stefans andere kant aan ging staan.

Stefan kuste de jongens op hun hoofd. ‘Wie had ooit gedacht dat ik twee kleine prinsen zou hebben?’ fluisterde hij.

Sophie keek met dichtgeschroefde keel naar haar vader.

‘Vooruit, vertel ons eens wat meer over de voorstelling,’ zei Stefan, en hij glimlachte stralend naar haar.

Plotseling kon die hele voorstelling Sophie niets meer schelen.

Het avondeten bestond uit knapperig gebraden koteletten, perfect gekookte broccoli, komkommersalade en een blauwebessentaart zonder bloem, maar Sophie at er geen hap van. Ze zat stokstijf aan de krappe tafel en staarde nors naar Honora terwijl de anderen met hun vorken prikten in het eten.

‘Eet iets,’ zei Stefan.

Honora, die naast hem zat, wreef over haar halskwab, de blik van Sophie vermijdend. ‘Als ze het niet lekker vindt...’

‘Je hebt speciaal klaargemaakt waar zij van houdt,’ zei Stefan, Sophie nadrukkelijk aankijkend. ‘Eet er wat van.’

Sophie weigerde. Het gekletter van de vorken verstomde.

‘Mag ik haar kotelet?’ vroeg Adam.

‘Mijn moeder en jij waren vriendinnen, toch?’ vroeg Sophie aan Honora.

De weduwe verslikte zich zowat in haar vlees. Stefan keek boos naar Sophie en wilde iets zeggen, maar Honora pakte zijn pols vast. Ze depte haar droge lippen met een vies servetje.

‘Beste vriendinnen,’ zei ze met een geforceerd glimlachje, en ze slikte weer. ‘Jarenlang.’

Sophie verstijfde. ‘Ik vraag me af waardoor jullie vriendschap werd verstoord.’

Honora’s glimlach verdween en ze staarde naar haar bord. Sophies blik liet haar geen seconde los.

Stefan legde zijn vork luid op de tafel. ‘Waarom ga je Honora na school niet helpen in de winkel?’

Sophie wachtte tot Adam antwoord zou geven – en zag toen dat haar vader nog steeds naar háár keek.

‘Ik?’ Ze verbleekte. ‘Haar... helpen?’

‘Volgens Bartleby kan mijn echtgenote wel een extra paar handen gebruiken,’ drong Stefan aan.

Echtgenote. Dat was het enige wat Sophie hoorde. Niet dief, niet slet, maar echtgenote.

‘Als de bruiloft en de voorstelling voorbij zijn,’ voegde hij eraan toe. ‘Dan kun je weer een beetje wennen aan het gewone leven.’

Sophie keek naar Honora, verwachtend dat zij al even geschokt zou zijn, maar de weduwe zat nerveus komkommer naar binnen te slurpen met haar droge lippen.

‘Vader, wil je dat ik... dat ik...’ Sophie kwam zowat niet uit haar woorden. ‘...dat ik b-b-bóter ga karnen?’

‘Dan kun je wat spieren kweken in die dunne armpjes,’ zei haar vader tussen twee happen door, terwijl Jacob en Adam hun biceps met elkaar vergeleken.

‘Maar ik ben beroemd!’ riep Sophie. ‘Ik heb fans – ik heb een standbeeld! Ik kan niet werken! Niet met háár!’

‘Misschien moet je dan ergens anders gaan wonen.’ Stefan kloof het vlees van een bot. ‘Zolang je hier woont, zul je je steentje bijdragen. En anders willen de jongens jouw kamer vast wel hebben.’

Sophie hapte naar lucht.

‘En nu eten,’ beet hij haar zo scherp toe, dat ze niet anders kon dan gehoorzamen.

Killer zat wantrouwend te grommen toen hij Agatha haar oude, vormeloze zwarte jurk zag aantrekken. Ondertussen zat hij aan de andere kant van het lekkende vertrek op een paar visgraten te sabbelen.

‘Zie je wel? Dezelfde oude Agatha.’ Ze sloeg het deksel van de kist met Sophies geleende kleren dicht, schoof hem naar de deur en knielde om haar kale gerimpelde kat te aaien. ‘Dus nu kun je weer aardig tegen me doen.’

Killer blies naar haar.

‘Ik ben het,’ zei Agatha, terwijl ze hem op zijn kop probeerde te kriebelen. ‘Ik ben helemaal niet veranderd.’

Killer krabde haar en slenterde weg.

Agatha wreef over de verse kras op haar hand, tussen oude krassen die nog maar nauwelijks geheeld waren. Ze liet zich op haar bed ploffen terwijl Killer zich in een beschimmelde groene hoek opkrulde, zo ver bij haar vandaan als hij kon.

Ze rolde om en trok haar kussen tegen zich aan.

Ik ben gelukkig.

Ze luisterde naar de regen die op het strooien dak roffelde en door een gat in de zwarte ketel van haar moeder viel.

Oost west, thuis best.

Kletter, kletter, kletter, deed de regen.

Sophie en ik.

Ze staarde naar de kale, gebarsten muur. *Kletter, kletter, kletter...* Als een zwaard in de schede dat steeds tegen de gesp van een riem stootte. Haar hart begon te bonken, haar bloed brandde als lava, en ze wist dat het weer gebeurde. *Kletter, kletter, kletter.* Het zwart van de ketel werd het zwart van zijn laarzen. Het stro van het plafond werd het goud van zijn haar. De hemel buiten het raam was als het blauw van zijn ogen. Het kussen veranderde in haar armen in zongebruinde spieren en vlees...

‘Kun je me helpen, liefje?’ riep een stem.

Agatha schrok wakker, haar met zweet doorweekte kussen tegen zich aan geklemd. Ze sprong van het bed, deed de deur open en zag haar moeder twee manden naar binnen slepen, de ene bomvol met stinkende wortels en bladeren, en de andere gevuld met dode dikkoppen, kakkerlakken en hagedissen.

‘Wat in vredesnaam –’

‘Nu kun je me eindelijk leren hoe ik die toverdrankjes van jouw school kan maken!’ zei Callis opgewekt, en ze duwde een mand in Agatha’s handen. ‘Vandaag heb ik niet zoveel patiënten. We hebben tijd om te brouwen!’

‘Ik heb je toch verteld dat ik niet meer kan toveren,’ snauwde Agatha. ‘Onze vingers gloeien hier niet.’

‘Waarom wil je me toch niet vertellen wat je hebt meegemaakt?’ vroeg haar moeder, krabbend aan haar schedel met het fettige zwarte haar. ‘Het minste wat je kunt doen, is me laten zien hoe ik een drankje tegen wratten moet maken.’

‘Luister, ik heb dat allemaal achter me gelaten.’

‘Verse hagedissen zijn het beste, liefje. Wat kunnen we daarmee maken?’

‘Ik ben al die dingen vergeten –’

‘We moeten ze niet laten bederven –’

‘Hou óp!’

Haar moeder verstijfde.

‘Alsjeblieft,’ smeekte Agatha. ‘Ik wil niet over school praten.’

Voorzichtig nam Callis de mand van haar over. ‘Ik was zo blij toen je thuiskwam.’ Ze keek haar dochter in de ogen. ‘Maar ergens maakte ik me ook zorgen om wat je hebt opgegeven.’

Agatha staarde omlaag naar haar zwarte klompen, terwijl haar moeder de manden naar de keuken droeg.

‘Je weet hoe ik over verspilling denk,’ zei Callis met een zucht. ‘Laten we hopen dat onze ingewanden een hagedissenstoefpot aankunnen.’

Terwijl Agatha bij het licht van een fakkel uien sneed, luisterde ze naar haar moeder die vals neuriede, zoals ze iedere avond deed. Ooit was ze verknocht geweest aan hun toevluchtsoord op de begraafplaats en aan hun eenzame gewoontes.

Ze legde het mes neer. ‘Moeder, hoe weet je of je nog lang en gelukkig zult leven?’

‘Hm?’ vroeg Callis, terwijl ze met haar knokige handen een paar kakkerlakken in de ketel veegde.

‘In een sprookje, bedoel ik.’

‘Dat zou er moeten staan, liefje.’ Ze knikte naar een geopend sprookjesboek dat onder Agatha’s bed uitstak.

Agatha keek omlaag naar de laatste bladzijde, waar een blonde prins en een prinses met donkere haren elkaar kusten op hun bruiloft op een sprookjeskasteel.

EINDE

‘Maar wat als twee mensen hun eigen sprookjesboek niet kunnen zien?’ Ze staarde naar de prinses in de armen van haar prins. ‘Hoe weten ze dan of ze gelukkig zijn?’

‘Als ze zich dat afvragen, zijn ze waarschijnlijk niet gelukkig,’ zei haar moeder, een kakkerlak onder water duwend die weigerde te verdrinken.

Agatha’s blik bleef nog even op de prins rusten. Toen klapte ze het sprookjesboek dicht en gooide het in het vuur onder de ketel. ‘Hoog tijd dat we die dingen net als iedereen wegdoen.’